

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **E. M.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, č. j. OAM-350/ZA-ZA10-ZA17-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2023, č. j. 34 Az 25/2023-22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 5. 2023, č. j. OAM-350/ZA-ZA10-ZA17-2023, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť ji žalobce odůvodňoval výhradně ekonomickými důvody.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 16. 11. 2023, č. j. 34 Az 25/2023-22, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v jejímž doplnění učiněném ve stanovené měsíční lhůtě navrhl zrušení rozsudku i rozhodnutí žalovaného. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její odmítnutí pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu se zněním § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že stěžovatel postavil svou žádost na ekonomických důvodech, na jejichž základě nelze mezinárodní ochranu udělit. Ve správním řízení se stěžovatel omezil na obecné konstatování své nepříznivé ekonomické situace a neuvedl ani bližší informace ohledně svého života v Turecku. Obdobnou argumentaci uplatnil stěžovatel rovněž v žalobě, přičemž ji doplnil o tvrzení, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda nepřezívají Kurdové v Turecku na hranici chudoby. Krajský soud upozornil, že povinnost tvrzení leží na stěžovateli, který netvrdil obecně nepříznivou ekonomickou situaci Kurdů ve správním řízení. Nelze přitom vytýkat žalovanému, že neshromáždil podklady k neexistujícímu tvrzení. Dále stěžovatel až v žalobě namítal nepřiměřenost zásahu rozhodnutí žalovaného do svého soukromého a rodinného života, avšak z jeho tvrzení i ze správního spisu vyplývá, že v České republice nemá žádné bližší vazby. Protože stěžovatel před správním orgánem nenamítal potíže související s jeho kurdskou národností, žalovaný nepochybil, jestliže se touto skutečností nezabýval. K tomu krajský soud pouze doplnil, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu nedosahují nesnáze Kurdů bez dalšího intenzity pronásledování podle § 12 zákona o azylu či vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Na základě shromážděných informací o zemi původu není důvod tento závěr měnit. Stejně tak stěžovatel netvrdil ve správním řízení problémy v důsledku zemětřesení v Turecku z února 2023. Nadto se nejedná o azylově relevantní důvod.

[8] Stěžovatel je přesvědčen, že samotná skutečnost, že nepříznivá ekonomická situace v Turecku dopadá na všechny občany stejně, nezabývá žalovaného povinností posoudit, zda nežijí tamní obyvatelé na hranici bídy, a to obzvláště osoby kurdského původu, které nemají rovný přístup k pracovním příležitostem. To je právě situace stěžovatele, kterou ještě

pokračování

zhoršilo zemetřesení. Žalovaný se nezabýval otázkou závažnosti ztráty bydliště pro kurdskou rodinu v ekonomických podmínkách, v nichž není možné vybudovat bydliště nové. Tato skutečnost narušuje soukromý a rodinný život stěžovatele v zemi původu, čímž by mohl být naplněn důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Na závěr stěžovatel namítá vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť se krajský soud nevypořádal s žalobním tvrzením, že byl žalovaný povinen posoudit jeho žádost z hlediska možnosti udělení doplňkové mezinárodní ochrany. Žalovaný se omezil na konstatování, že vycestování stěžovatele není v rozporu s mezinárodními závazky, s čímž však stěžovatel nesouhlasí.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry napadeného rozsudku, který neshledává nepřezkoumatelným. K tomu dodal, že stěžovatel brojí kasační stížností formálně proti jeho rozhodnutí, nikoli proti napadenému rozsudku, přičemž v zásadě opakuje žalobní argumentaci.

[10] Nejvyšší správní soud uvádí, že v kasační stížnosti, jejíž odůvodnění čítá necelou stranu textu, stěžovatel ve značné míře pouze (doslovně) opakuje žalobní argumentaci, aniž by brojil proti způsobu, jakým se s ní krajský soud vypořádal. K tomu Nejvyšší správní soud upozorňuje, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, anebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). V minulosti Nejvyšší správní soud též dovodil, že „aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu.“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS.). Úkolem stěžovatele tedy bylo zcela konkrétním způsobem zpochybnit zákonnost závěrů, na nichž je postaven napadený rozsudek, nikoli brojít zprostředkovaně (opakovaně) proti rozhodnutí žalovaného. Pouhý blížší neodůvodněný nesouhlas se závěry krajského soudu nesplňuje esenciální požadavky kladené na formulaci kasačních námitek. Ve světle výše uvedených úvah lze uzavřít, že námitky stěžovatele nemůže Nejvyšší správní soud věcně vypořádat. Jedinou projednatelnou kasační námitkou zůstává tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[11] Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené; rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, a ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel k namítané nepřezkoumatelnosti konkrétně uvádí, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou o nutnosti posouzení možnosti udělení doplňkové mezinárodní ochrany ze strany žalovaného. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se městský soud uvedenou otázkou dostatečně podrobně zabýval, a to zejména s ohledem na to, že se žádost stěžovatele opírala čistě o ekonomické důvody, jak konstatoval v odstavci 15. napadeného rozsudku. Veškerou další argumentaci uplatnil stěžovatel až v žalobě. Krajský soud proto dospěl v odstavci 18. napadeného rozsudku k závěru, že žalovanému nelze vytýkat, jestliže se nezabýval potížemi souvisejícími s kurdskou národností stěžovatele, neboť tyto netvrdil v průběhu správního řízení. To obdobně platí také ohledně v žalobě namítaného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele (odstavec 17. napadeného rozsudku) a problémů v důsledku zeměřesení (odstavec 19. napadeného rozsudku). Vypořádání předmětných námitek považuje Nejvyšší správní soud vzhledem k žalobní argumentaci stěžovatele za dostatečné i přezkoumatelné a shledává takovým i celý napadený rozsudek. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Nejvyšší správní soud dodává, že pouhý nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti tedy napadený rozsudek netrpí.

[13] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2024

pokračování

4 Azs 388/2023-27

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu